

К.В. Павлюк, д-р екон. наук, доц., гол. наук. співроб.

ДУ “Інститут економіки та прогнозування НАН України”

Державні інвестиції і партнерство держави і бізнесу

У статті розглянуто роль інвестицій у забезпеченні економічного зростання, обґрунтовано доцільність створення фонду розвитку як інструменту державної інвестиційної політики, необхідність розвитку партнерських відносин і приватного сектора в інвестиційній сфері **державні інвестиції, партнерство держави і бізнесу, Фонд розвитку, державна фінансова підтримка**

Актуальність проблеми. Головним чинником поступального розвитку держави є науково–технологічні інновації, завдяки яким суттєво змінюються обсяги і якість виробництва і споживання. Успішна реалізація завдань інноваційного економічного зростання значною мірою визначається ефективністю мобілізації інвестиційних ресурсів та управління ними. Інвестиції є вирішальним фактором прискорення економічного зростання на етапі інноваційного розвитку.

Постановка проблеми. Протягом минулого періоду трансформаційних перетворень не повністю використовувалися можливості нарощування інвестиційного потенціалу національної економіки. Особливо давалися взнаки наступні негативні чинники: низька дієздатність банківської системи, її неспроможність акумулювати достатньо високий інвестиційний потенціал населення, відсутність розвиненої мережі інституційних інвесторів; неефективне і безсистемне використання амортизаційних фондів; низький рівень капіталізації прибутків підприємств і відсутність економічних (податкових) стимулів його зростання; спрямування інвестиційного потенціалу приватизації переважно на цілі бюджетного споживання; розпорошування інвестиційних бюджетних ресурсів; значні обсяги тіньового бізнесу як джерела нелегального накопичення й вивезення капіталу [1]. Серйозні вади в інвестиційних процесах містять у собі суттєву загрозу суспільному відтворенню й економічній безпеці країни у стратегічному контексті. Значне скорочення інвестицій, особливо значне падіння інвестицій за рахунок бюджетних коштів, свідчить про наявність серйозної деформації економічних відносин [2].

Залученню додаткових інвестиційних ресурсів у державний сектор економіки, економії бюджетних коштів і в той же час перекладенню на суб'єктів підприємництва значної частини ризиків інвестиційної діяльності, сприятиме розвиток партнерських відносин держави і бізнесу у сфері державних інвестицій, що є малодослідженою проблемою у вітчизняній науці.

Аналіз останніх публікацій і досліджень з даної проблеми. Відомий учений В. Новожилов на перший план висував проблему взаємозв'язку інноваційного розвитку з питаннями ефективності основного капіталу і капітальних вкладень. Пол Ромер вважав, що технологія розвивається прямо пропорційно ресурсам, що вкладаються в неї. Інвестиції додають цінності технологіям, а технології – інвестиціям, і це є добрим замкнутим колом, оскільки сприяє економічному зростанню [3]. Проблемам додаткового залучення інвестиційних ресурсів шляхом розвитку партнерських відносин держави і приватного сектора присвячені фундаментальні дослідження В. Варнавського, Я. Кузьміна та інших.

Метою даної статті є обґрунтування доцільності створення фонду розвитку як інструменту державної інвестиційної політики, необхідності розвитку партнерських

відносин держави з приватним сектором в інвестиційній сфері для забезпечення поступального розвитку економіки.

Виклад основного матеріалу. Економічна наука і практика свідчить про існування суттєвого і тісного взаємозв'язку між інвестиціями й економічним зростанням. Однак підходи до механізму впливу інвестицій на економіку і напрямів державного регулювання інвестиційного процесу можуть істотно різнитися як за темпами впливу інвестицій на економіку, так і за їхнім спрямуванням.

В одному випадку вважається, що інвестиції – головна рушійна сила економічного зростання: чим більше держава заощаджує, тим вищими є темпи зростання її економіки, тобто для прискорення економічного зростання необхідно збільшувати накопичення. Однак, збільшення фонду накопичення понад певний рівень неминуче веде до затримки розв'язання соціальних проблем, у кінцевому підсумку – до уповільнення розвитку виробництва. В іншому випадку ланцюг причинно–наслідкових зв'язків спрямований у протилежний бік: високий попит веде до зростання виробництва, що спонукає до здійснення інвестицій; чим вищі доходи, тим більше держава заощаджує і тому може інвестувати.

Прихильники першого підходу стверджують, що для накопичення капіталу, необхідного для поступального розвитку економіки, держава усіма можливими заходами, механізмами й інструментами повинна заохочувати заощадження і обмежувати споживання, прихильники другого, навпаки, ведуть мову про те, що державі треба усіма можливими методами сприяти збільшенню попиту, зокрема споживчого, який стимулюватиме додаткові інвестиції і, в підсумку, забезпечить приплив інвестицій в економіку, і як наслідок, – економічне зростання.

Обидва ці підходи справедливі й мають право на існування. До певної межі зростання накопичення веде до прискорення розвитку економіки, після чого настає його зворотний вплив на розвиток виробництва: ефективність знижується, що є наслідком закону зменшення дохідності. В такій інтерпретації закон зменшення дохідності справедливий тільки для певного періоду і певного інвестиційного інноваційного потенціалу. За такого розвитку сценарію важливою макроекономічною проблемою є встановлення оптимальної частки валового накопичення у ВВП. На користь висновку про ключову роль інвестицій в економічному зростанні свідчить досвід країн із ринковою економікою, які здійснили за останнє десятиріччя різкий стрибок в економічному розвитку [4, С. 20, 21].

Проте це ще не означає, що економічного розвитку і процвітання можна досягти тільки за рахунок забезпечення значного припливу інвестицій. Періоди економічного підйому супроводжуються інвестиційним зростанням, але спроби здійснити підйом нарощуванням тільки за рахунок заощаджень (накопичення) не гарантують успіху. Зокрема, досвід країн Південно–Східної Азії, що враховує усі зворотні зв'язки в системі “виробництво–інвестиції”, переконує, що на частку інвестицій в основний капітал (ефект інвестиційного мультиплікатора–акселератора) припадає від однієї третини до половини передбачених у моделі темпів зростання. Приблизно таким самим є внесок і людського капіталу. Однак, за допомогою такої моделі можна пояснити не більш 20% темпів зростання. Це означає, що значна частина економічного зростання пояснюється іншими чинниками, а на частку інвестиційного зростання припадає від 1% до 6% середнього зростання розвинених країн протягом останніх 30 років [5, С. 24]. За іншими даними, 1% збільшення інвестицій забезпечує приблизно 0,2% зростання ВВП [6, С. 296].

Отже, не можна зробити однозначного висновку про те, чи можна, збільшуючи інвестиції, досягти стійкого зростання. Проте зрозумілим є те, що важливим є не лише рівень інвестицій, але і якість та ефективність їхнього розміщення.

Стратегічні й поточні інвестиційно–інноваційні проблеми економічного розвитку набувають специфічного характеру у період реальної ринкової трансформації України. Очевидним і зрозумілим є те, що розв’язання проблем активізації інвестиційного процесу – одна з основних заповорок здійснення ринкових реформ і досягнення пов’язаних із ними успіхів у розвитку економіки та підвищення життєвого рівня. Проте, справедливою також є зворотна теза: приплив інвестицій та їхнє ефективне використання неможливі без успіху ринкових трансформацій (причому трактованих не лише у вузькому розумінні, – як запровадження механізмів саморегулювання, – але й широко, з урахуванням усього спектра соціально–ринкових змін). Інвестиції, таким чином, є і передумовою, і, водночас, наслідком успішного проведення економічних реформ. Взаємодія інвестицій і трансформаційних ринкових процесів перебуває у динамічній взаємозалежності [7, С. 65].

Динаміку інвестицій в основний капітал та їхнє співвідношення з ВВП наведено в табл. 1.

Таблиця 1 - Інвестиції в основний капітал у 1992 – 2007 роках

Роки	Номінальний валовий внутрішній продукт (ВВП), млн. грн. (1992 – 95 рр. – млрд. крб.)	Інвестиції в основний капітал (у фактичних цінах), млн. грн. (млрд. крб. до 1995 р. включно)	Відношення інвестицій в основний капітал до ВВП, %	Темпи приросту (зниження) до попереднього року	
				реального ВВП, %	інвестицій в основний капітал, %
1992	5 033	866	17,2	-9,9	-36,9
1993	148 273	29 310	19,8	-14,2	-10,4
1994	1 203 769	228 033	18,9	-22,9	-22,5
1995	5 451 642	937 816	17,2	-12,2	-28,5
1996	81 519	12 557	15,4	-10,0	-22,0
1997	93 365	12 401	13,3	-3,0	-8,8
1998	102 593	13 958	13,6	-1,9	6,1
1999	130 442	17 552	13,5	-0,2	0,4
2000	170 070	23 629	13,9	5,9	14,4
2001	204 190	32 573	16,0	9,2	20,8
2002	225 810	37 178	16,5	5,2	8,9
2003	267 344	51 011	19,1	9,6	31,3
2004	345 113	75 714	21,9	12,1	28,0
2005	441 452	93 096	21,1	2,7	1,9
2006	537 667	125 254	23,3	7,1	19,0
2007	712 945	188 486	26,4	7,6	50,5

Джерело: розраховано автором за даними Держкомстату України.

В Україні протягом 1991–1997 років відбувався величезний інвестиційний спад. Загальний обсяг капітальних вкладень у країні (порівняно з 1990 роком) становив у 1997 році лише 20,7%, а їхня частка у ВВП скоротилася з 18,6% до 13,3%, тобто скорочення інвестицій в основний капітал набагато випередило зменшення обсягу ВВП. Зниження інвестицій було особливо помітним у будівництві об’єктів виробничого призначення і порівняно меншим – невиробничого, що відображало зміну структуру інвестиційного попиту. Так, питома вага капіталовкладень в об’єкти виробничого призначення зменшилася з 72% до 66%, а в об’єкти невиробничого призначення збільшилася, відповідно, з 28 до 34% [8, С. 46]. Починаючи з 1998 року в

Україні спостерігається позитивна динаміка інвестицій в основний капітал. Однак обсяг інвестицій в основний капітал за 2004 рік становив лише 43,5% від їхнього обсягу за 1990 рік. У 2006 році частка інвестицій в основний капітал у ВВП порівняно з 2005 роком зросла на 2,2%, а у 2007 році порівняно з 2006 роком зросла на 3,1%.

Увесь досвід трансформаційних перетворень в Україні показав, що перехідна модель економіки держави, не підтримана значними іноземними інвестиціями, не може у своїй трансформації в ринкову економіку забезпечити її модернізацію без прямого втручання держави. Здійснена спроба модернізації економіки на основі лібералізації цін, продажу державної власності за цінами, набагато нижчими за її реальної вартість, репресивної грошової і фінансової політики, що викликала падіння інвестицій, була приречена на невдачу. Як було зазначено вище, у багато разів скоротилися капітальні вкладення в реальний сектор економіки. Як наслідок, швидко зростав ступінь зносу основних фондів. Якщо у 1990 році цей показник становив 36,5%, у 1997–му – 38%, то станом на 2003 рік ступінь зносу основного капіталу збільшився до 48,1%, а середній фактичний термін служби активної частини фондів станом на 01.01.2001 р. становив 18,7 року [9, С. 370].

Важливий аспект втручання держави у процеси капіталовкладення пов'язаний із прямим фінансуванням капітальних вкладень із державного бюджету чи наданням пільгових інвестиційних кредитів державними фінансовими інститутами. Тут треба врахувати, що між державними і приватними інвестиціями може встановитися як позитивний, так і негативний зв'язок.

При негативному зв'язку державні інвестиції підміняють собою приватні, тобто збільшення державних капітальних вкладень на 1 долар (гривню) веде до зниження приватних витрат на 1 долар (гривню). З іншого боку, може спостерігатися і позитивний зв'язок: зростання державних інвестицій викликає приріст приватних інвестицій. Ефект витіснення виникає у тих випадках, коли держава спрямовує кошти на фінансування проєктів, які є привабливими для приватних інвесторів.

Позитивний взаємозв'язок виникає у разі спрямування коштів державного бюджету на програми і проєкти, які через їхній суспільний характер не вигідні для приватного бізнесу: в галузі соціальної сфери, у фундаментальну науку, в інфраструктуру. Тому у разі державної підтримки високотехнологічних, наукомістких і конкурентноспроможних на світовому ринку виробництв, привабливих і для приватних інвесторів, вкрай важливо таку державну підтримку здійснювати на умовах пайового фінансування і кредитування та конкурентності [10, С. 31].

В Україні обсяги капіталовкладень за рахунок коштів державного бюджету у трансформаційний період значно скоротилися, про що свідчать дані табл. 2.

Розв'язання проблем пошуку джерел фінансування державних інвестицій в економіку, збільшення їхніх обсягів, підвищення ефективності використання державних інвестиційних ресурсів потребує консолідації зусиль держави і приватного сектору в інвестиційному процесі, створення відповідних фінансових інститутів.

На нашу думку, необхідним є зосередження коштів на розвиток економіки у спеціальному Фонді розвитку (Інвестиційному фонді), який має бути важливим інструментом інвестиційно-інноваційного орієнтованого сценарію довгострокового розвитку української економіки. Такий Фонд розвитку може бути створений, спираючись на досвід зарубіжних країн [11, 12, 13, 14].

Необхідно законодавчо визначити дохідні джерела Фонду розвитку, причому має бути чітко зазначено, що доходи Фонду розвитку є власністю держави як повноцінного, повноправного учасника ринкових відносин. Виходячи саме із цієї точки зору, слід вирішувати, які кошти Фонду розвитку спрямовуються на інвестиційні цілі

на безоплатній і безповоротній основі, а які – на основі платності й поворотності. Напрями використання коштів теж мають бути затверджені законодавчо.

Завданням Фонду розвитку є: акумуляція інвестиційних ресурсів держави; державна підтримка пріоритетних і перспективних напрямів розвитку економіки; забезпечення цільового й ефективного використання фінансових ресурсів держави; узгодження державного і приватного інвестування; посилення контролю за ефективністю витрачання державних інвестиційних ресурсів.

Таблиця 2 - Динаміка інвестицій в основний капітал за рахунок коштів державного бюджету в 1992 – 2007 роках

Роки	Інвестиції в основний капітал за рахунок коштів державного бюджету, млн. грн. (млрд. крб. до 1995 року включно)	Відношення інвестицій в основний капітал за рахунок коштів державного бюджету до загального обсягу інвестицій, %	Відношення інвестицій в основний капітал за рахунок коштів державного бюджету до ВВП, %
1992	242,5	28	4,8
1993	6 448,2	22	4,3
1994	52 447,6	23	4,4
1995	205 415	21,9	3,8
1996	1 907	15,2	2,3
1997	1 043	8,4	1,1
1998	1 029	7,4	1,0
1999	1 341	7,6	1,0
2000	1 210	5,1	0,7
2001	1 749	5,4	0,9
2002	1 863	5,0	0,8
2003	3 570	7,0	1,3
2004	7 945	10,5	2,3
2005	5 077	5,5	1,2
2006	6 846	5,5	1,3
2007	10 458	5,5	1,5

Джерело: розраховано автором за даними Держкомстату України.

Принципами функціонування Фонду розвитку є: гарантованість джерел створення; економічна паритетність – надання державної фінансової підтримки тим проектам або суб'єктам господарювання, які забезпечують максимальний економічний ефект від використання такої підтримки; економічна пріоритетність – визначення у встановлений спосіб пріоритетів розвитку економіки держави на певний проміжок часу; економічна ефективність витрачання бюджетних інвестиційних ресурсів; пайовий характер фінансування; диверсифікація ризику з приватним капіталом; конкурсність інвестиційних проектів; поверненість кредитів.

Джерелами формування Фонду розвитку можуть бути: частина коштів державного бюджету, передбачених для надання державної підтримки процесу реалізації найважливіших інвестиційних і інноваційних проектів в економічній і соціальній сфері, які мають пріоритетне значення; доходи від приватизації державного майна; доходи від дооцінки приватизованого державного майна; внутрішні і зовнішні запозичення на інвестиційні цілі; надходження від розміщення державних цінних паперів на внутрішньому і міжнародному фінансових ринках.

Напрямами витрачання ресурсів Фонду розвитку мають стати:

- фінансування пріоритетних інвестиційних проектів виробничого спрямування, що відібрані на конкурсній основі шляхом участі у капіталі (частки, паї);
- кредитування пріоритетних інвестиційних проектів виробничого спрямування на конкурсних засадах і економічно пільгових умовах;
- відшкодування частини відсоткової ставки за кредитами, що залучені суб'єктами господарювання в комерційних банках;
- надання державних гарантій (повних або часткових) за зобов'язаннями конкретних суб'єктів господарювання;
- фінансування пріоритетних загальнодержавних соціальних інвестиційних програм на безповоротній основі;
- надання цільових інвестиційних субвенцій на розвиток соціально–культурної інфраструктури.

Пріоритетні напрями витрачання коштів у виробничій сфері мають базуватися на принципових засадах стратегії промислової інвестиційно–інноваційної політики держави – забезпеченні модернізації та структурної перебудови виробничого потенціалу, ефективному освоєнні науково–технічних розробок, утвердженні на цій основі України як високотехнологічної і конкурентноспроможної держави.

Загальнодержавними пріоритетами, насамперед, є стабілізація і розвиток паливно–енергетичного комплексу (ПЕК), наукомістких високотехнологічних галузей промисловості, конкурентноспроможних на внутрішньому і зовнішньому ринках, сільськогосподарського виробництва і всього агропромислового комплексу (АПК). Саме ці сфери і є вирішальними у забезпеченні макроекономічної стабілізації, економічного зростання і в прискоренні до сучасної ринкової економіки. Вони гарантують державі енергетичну, технологічну і продовольчу безпеку.

Одним із важелів зростання економіки є інвестиції в програми дорожнього і житлово–комунального будівництва. Інвестування в житлове будівництво може бути генератором економічного піднесення, стимулюючи розвиток промисловості будівельних матеріалів, виробництво товарів широкого вжитку, довгострокового користування. Сплату пільгових відсотків за кредитами, наданими на індивідуальне житлове будівництво, може взяти на себе Фонд розвитку.

Кошти Фонду розвитку можуть спрямовуватися на фінансування інвестиційних проектів, що відібрані на конкурсній основі, підприємств, установ, організацій державної форми власності. Це узгоджується з чинним порядком затвердження інвестиційних програм і проектів будівництва та проведенням їхньої комплексної державної експертизи, згідно з яким замовниками проектів будівництва, що фінансуються із залученням бюджетних коштів, є органи державної виконавчої влади та підприємства державної форми власності.

Щодо фінансування приватних інвесторів, то кошти на фінансування капітальних вкладень, що передбачені у Фонді розвитку для підприємств, установ і організацій приватної форми власності, можуть надаватися таким підприємствам лише на умовах кредиту з виплатою відсотків на рівні облікової ставки Національного банку України або за умови передачі відповідно у державну чи комунальну власність еквівалентної одержаним коштам частки (паю, акцій) у статутному фонді отримувача коштів.

Претендент на державну фінансову підтримку за рахунок коштів Фонду розвитку повинен мати право вибору її форм: надання кредитів на поворотній і платній основі, надання державних інвестиційних ресурсів шляхом передачі в державну власність частини акцій (паю) підприємства. Як свідчить зарубіжна практика [15, С. 14] найбільш прийнятною для приватних інвесторів є форма спільного фінансування (з державою).

Управління Фондом розвитку здійснюватиме Кабінет Міністрів України, за дорученням якого уповноважений орган – Український банк реконструкції та розвитку – виконуватиме наступні функції:

- здійснюватиме оперативне управління коштами Фонду розвитку;
- проводитиме аналіз, оцінку та відбір інвестиційних проектів для фінансування, кредитування і надання державних гарантій;
- забезпечуватиме узгоджене фінансування інвестиційних проектів за рахунок коштів інвесторів і коштів Фонду розвитку;
- надаватиме інвесторам від імені Кабінету Міністрів України державні гарантії за рахунок коштів Фонду розвитку;
- вестиме облік кредитних і гарантійних зобов'язань та стану їхнього виконання;
- здійснюватиме заходи щодо відшкодувань витрат Фонду розвитку, які виникли внаслідок виконання гарантійних зобов'язань держави;
- контролюватиме ефективність використання коштів Фонду розвитку, зокрема здійснюватиме контроль за достовірністю визначеної вартості будівництва і договірних цін на споруджуваних об'єктах із залученням коштів Фонду розвитку;
- накладатиме санкції за безпідставне завищення вартості будівництва.

З урахуванням завдань науково-технологічного оновлення будівництва має бути опрацьований перелік державних інвестиційних пріоритетів, реалізація яких передбачає розроблення окремо за кожним із цих пріоритетів цільових інвестиційних програм, що можуть отримати статус державних лише після затвердження їх Верховною Радою України. Завданнями УБРР є першочергове інвестиційне забезпечення пріоритетних державних цільових програм за рахунок коштів Фонду розвитку; визначення на конкурсній основі підприємств – національних інноваційних лідерів, на яких покладатиметься функція основних суб'єктів реалізації державних інвестиційних програм.

З метою фінансування інвестиційних проектів, що відібрано на конкурсній основі, надання кредитів інвесторам і державних гарантій переможцям інвестиційних конкурсів визначається порядок кредитування, гарантійного забезпечення і вкладення прямих інвестицій за рахунок коштів Фонду розвитку, а також типовий проект кредитної угоди між позичальником і Кабінетом Міністрів України.

Важливою умовою надання коштів із Фонду розвитку має бути наявність у позичальника власних коштів у розмірі не менш 25% повного обсягу фінансування інвестиційного проекту, а для великих інвестиційних проектів – не менш 10%. Така, досить висока, частка забезпечення інвестиційного проекту власними коштами інвестора зумовлена високим рівнем ризиків, пов'язаних із поверненням кредитів.

Необхідно також забезпечити диверсифікацію ризику держави з приватними інвесторами. Необхідною є наявність співінвесторів і кредиторів, що готові надати кошти на фінансування/кредитування інвестиційного проекту разом із державою, зокрема наявність у інвестора власних коштів. Оцінка ризиків є важливим елементом у процесі прийняття рішень про доцільність участі інвесторів у інвестиційному проекті і розробленні заходів щодо мінімізації ризиків. При цьому важливим є вибір методів кількісної оцінки ризиків. Як свідчить зарубіжний досвід [16, С. 72], найприйнятнішим є застосування імітаційного моделювання, у тому числі його різновиду – методу Монте-Карло, який має рід переваг порівняно з іншими методами. Він дозволяє врахувати максимально можливу кількість факторів, тому його можна застосовувати у випадках, коли досліджувані взаємозв'язки є складними, носять стохастичний характер і не можуть бути змодельовані в умовах об'єктивного експерименту. Метод створює додаткову можливість при оцінці ризику за рахунок того, що уможливорює створення випадкових сценаріїв, а також виявляє слабкі місця і забезпечує можливість внести

поправки. Крім того, метод дозволяє кількісно визначити ризик інвестиційного проекту. Ці переваги і роблять його одним із кращих методів оцінки ризиків для прийняття рішень про необхідність фінансування інвестиційних проектів.

Необхідно також розробити механізм надання державних гарантій за рахунок коштів Фонду розвитку, забезпечити перевагу у наданні державних гарантій кредитам на середньостроковій і довгостроковій основі з пільговим періодом погашення для кредитування інвестиційних проектів за визначеними державними пріоритетами на конкурсній основі.

Для кожного окремого інвестиційного проекту мають розраховуватися джерела його фінансового забезпечення, у тому числі за рахунок коштів співінвесторів, а також частка держави у фінансуванні/кредитуванні інвестиційного проекту й забезпеченні повернення коштів, отриманих за рахунок Фонду розвитку.

Висновок. Таким чином, в Україні є необхідним і доцільним створення Фонду розвитку як інструменту ефективної інвестиційної політики держави, що сприятиме залученню коштів приватних інвесторів, підвищенню конкурентоспроможності й економічному зростанню.

Список літератури

1. http://www.president.gov.ua/officdocuments/officmessages/88757481_mode_print.html
2. Жаліло А.Я. Економічна стратегія держави: теорія, методологія, практика. – К.: НІСД, 2003. – 362 с.
3. Байзаков С. Казахстанский опыт: системные принципы экономического управления. – Астана, 2008. – 28 с.
4. Филин С.А. Стратегическое управление инвестиционной деятельностью при переходе экономики на инновационный тип развития // Финансы и кредит. – 2003. – №4 (118). – с. 20 – 31.
5. Там же, с. 24.
6. Губський Б.В. Інвестиційні процеси в глобальному середовищі. – К.: Наукова думка, 1998. – 400 с.
7. Там же, с. 65.
8. Бюджетна політика у контексті соціально-економічного розвитку України. Т.1. Пріорітети бюджетної політики та економічного зростання в Україні. – К.: НДФІ, 2004. – 640 с.
9. Роль держави у довгостроковому економічному зростанні / За ред. Б.Є.Кваснюка. – К.: І-т екон. прогнозування. Харків: Форт, 2003. – 424 с.
10. Филин С.А. Стратегическое управление инвестиционной деятельностью при переходе экономики на инновационный тип развития // Финансы и кредит. – 2003. – №4 (118). – с. 20 – 31.
11. Динкевич А.И. Экономическое развитие современной Японии // Деньги и кредит. – 1998. – №10. – с. 62 – 74.
12. Баятова И.М., Строков А.И. Государственные финансы и управление ими в Великобритании на современном этапе // Финансы и кредит. – 2002. – №22. – с. 96 – 103.
13. Бюджетна політика у контексті соціально-економічного розвитку України. Т.1. Пріорітети бюджетної політики та економічного зростання в Україні. – К.: НДФІ, 2004. – 640 с.
14. Друкер Питер Ф. Задачи менеджмента в XXI веке. – М.: Вильямс, 2004. – 270 с.
15. Тернавский А.А., Петрикова Е.М. Инвестиционный фонд РФ как инновационный инструмент государственной инвестиционной политики // Финансы. – 2007. – №11. – с. 13 – 17.
16. Трегуб И.В. Финансирование инвестиционных проектов: классификация и оценка риска // Финансы. – 2008. – №9. – с. 71 – 72.

В статье рассмотрено роль инвестиций в обеспечении экономического роста, обосновано целесообразность создания фонда развития как инструмента государственной инвестиционной политики, необходимость развития партнерских отношений частного сектора в инвестиционной сфере.

The article studies the role of investments in the ensuring economical growth, it grounds the expediency of forming the Development Fund as an instrument of state investment policy and the necessity of developing the partnership and private sector inside then investment field.

Одержано 01.07.09